

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6CoPr/6/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7113216428
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7113216428.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudcov JUDr. Alexandra Husivargu a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobkyne: F. M. Š., nar. XX.X.XXXX, bytom I. H.Š., O. X, zast. JUDr. Ivanom Husárom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Vojenská 14, proti žalovanému: Stredná odborná škola železničná, so sídlom v Košiciach, Palackého 14, IČO: 35 570 563, zast. JUDr. Alexandrom Farkašovským, advokátom, so sídlom v Košiciach, Pri jazdiarni 1, o náhradu mzdy, o odvolaniach žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 40Cpr/1/2013 zo dňa 18. januára 2018

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi 23.673,82 € do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 800,76 € od 1.5.2012 do zaplataenia, vo výške 9 % ročne zo sumy 800,76 € od 1.6.2012 do zaplataenia, vo výške 9 % ročne zo sumy 800,76 € od 1.7.2012 do zaplataenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 800,76 € od 1.8.2012 do zaplataenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 800,76 € od 1.9.2012 do zaplataenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 800,76 € od 1.10.2012 do zaplataenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 800,76 € od 1.11.2012 do zaplataenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 800,76 € od 1.12.2012 do zaplataenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 800,76 € od 1.1.2013 do zaplataenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 800,76 € od 1.2.2013 do zaplataenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 847,26 € od 1.3.2013 do zaplataenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 847,26 € od 1.4.2013 do zaplataenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 847,26 € od 1.5.2013 do zaplataenia, vo výške 8,75 % ročne zo sumy 415,32 € od 1.6.2013 do zaplataenia, to všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku IV. o priznaní žalobkyňi náhrady trov konania v rozsahu 100 % v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru.

O d m i e t a odvolanie proti výroku III. o zastavení konania v prevyšujúcej časti.

M e n í rozsudok vo výroku V. o náhrade trov tak, že žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania o náhradu mzdy v rozsahu 93 %.

Z r u š u j e výrok VI. rozsudku o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobu a v zrušenom rozsahu v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.Okresný súd Košice I (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) rozsudkom zo dňa 18. januára 2018 č.k. 40Cpr/1/2013-316 rozhodol nasledovne :

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 23.673,82 € do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.).

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 800,76 € od 1.5.2012 do zaplataenia,

vo výške 9 % ročne zo sumy 800,76 € od 1.6.2012 do zaplataenia,

vo výške 9 % ročne zo sumy 800,76 € od 1.7.2012 do zaplataenia,

vo výške 8,75 % ročne zo sumy 800,76 € od 1.8.2012 do zaplataenia,

vo výške 8,75 % ročne zo sumy 800,76 € od 1.9.2012 do zaplataenia,

vo výške 8,75 % ročne zo sumy 800,76 € od 1.10.2012 do zaplataenia,

vo výške 8,75 % ročne zo sumy 800,76 € od 1.11.2012 do zaplataenia,

vo výške 8,75 % ročne zo sumy 800,76 € od 1.12.2012 do zaplataenia,

vo výške 8,75 % ročne zo sumy 800,76 € od 1.1.2013 do zaplataenia,

vo výške 8,75 % ročne zo sumy 800,76 € od 1.2.2013 do zaplataenia,

vo výške 8,75 % ročne zo sumy 847,26 € od 1.3.2013 do zaplataenia,

vo výške 8,75 % ročne zo sumy 847,26 € od 1.4.2013 do zaplataenia,

vo výške 8,75 % ročne zo sumy 847,26 € od 1.5.2013 do zaplataenia,

vo výške 8,75 % ročne zo sumy 415,32 € od 1.6.2013 do zaplataenia a to všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.).

V prevyšujúcej časti súd konanie zastavuje (výrok III.).

Priznáva žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 % v konaní o určenie neplatnosti ukončenia pracovného pomeru (výrok IV.).

Priznáva žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 80 % v konaní o náhradu mzdy (výrok V.).

Žalovaný bol povinný zaplatiť súdny poplatok za žalobu vo výške 1.722 € na účet Okresného súdu Košice I do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok VI.).

2. Rozhodol tak o nároku žalobkyne na náhradu mzdy za obdobie od 1.5.2010 do 5.5.2010 titulom prekážok v práci na strane zamestnávateľa, o nároku na náhradu mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru za obdobie od 1.3.2012 do 30.4.2013, resp. do 19.4.2013, keďže konanie v časti náhrady mzdy za obdobie od 20.4.2013 do 30.4.2013 zastavil na základe späťvzatia žaloby žalobkyne v tejto časti a o úrokoch z omeškania z náhrady mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru, t.j. počnúc mzdou za mesiac júl 2010 až apríl 2013.

3. Žalobou priznaná suma pozostáva z priznanej náhrady mzdy za vyššie uvedené obdobie v celkovej výške uplatnenej žalobkyňou 11.134,75 €, zo sumy kapitalizovaných úrokov z omeškania 5.712,42 € z náhrady mzdy vyplatenej dňa 13.1.2017 vo výške 12.497,50 € a z kapitalizovaného úroku z omeškania vo výške 6.826,65 € z náhrady mzdy vyplatenej dňa 12.1.2017 vo výške 15.357,30 €.

4. Na základe vykonaného dokazovania a riadiac sa právnym názorom vysloveným Krajským súdom v Košiciach v rozsudku zo dňa 15. novembra 2016 č.k. 6CoPr/1/2016-274, ktorým došlo k zrušenou rozsudku v časti náhrady mzdy za vyššie uvedené obdobia, dospel k záveru, že žalobkyňa má nárok na náhradu mzdy za obdobie od 1.5. do 5.5.2010 titulom náhrady mzdy pre prekážky na strane zamestnávateľa v súlade s ust. § 142 ods. 3 Zák. práce, keďže ide o obdobie plynutia výpovednej doby, kedy žalovaný žalobkyni neprideľoval prácu. Žalobkyni vznikol nárok na náhradu mzdy za celý mesiac máj 2010, a keďže súd už právoplatným rozsudkom zo dňa 15. októbra 2015 č.k. 40Cpr/1/2013-225 v spojení s rozsudkom krajského súdu zo dňa 15. novembra 2016 č.k. 6CoPr/1/2016 priznal túto náhradu od 6.5.2010 do 31.5. 2010 vo výške 884 €, patrí žalobkyni ešte rozdiel medzi sumou priemerného zárobku 1.054,50 € a priznanou sumou 884 €, t.j. 170,50 €. Keďže si však žalobkyňa uplatnila túto náhradu len sumou 170,05 €, súd bol týmto návrhom viazaný a za obdobie od 1.5.2010 do 5.5.2010 takto priznal žalobkyni náhradu mzdy vo výške 170,05 €. Rovnako vychádzajúc z vykonaného dokazovania a právneho názoru vysloveného odvolacím súdom vo vyššie citovanom rozsudku súd dospel k záveru, že žalobkyni patrí plná náhrada mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru aj za obdobie od 1.3.2012 do 19.4.2013 s poukazom na ust. § 79 ods. 1,2 Zák. práce, za ktoré obdobie súd priznal žalobkyni iba náhradu mzdy vo výške 330,74 € mesačne. Priznal preto žalobkyni ešte rozdiel, a to vychádzajúc z priemerného zárobku za rok 2012 vo výške 1.131,50 € a z priemerného zárobku za

rok 2013 1.178 €. Od 1.3.2012 do 31.12.2012 takto žalobkyni patrila náhrada mzdy vo výške 11.315 € (1.131,50 € x 10 mesiacov), vyplatená jej bola náhrada vo výške 3.307,40 € (330,74 € x 10 mesiacov), preto za rok 2012 jej priznal ešte náhradu mzdy vo výške 8.007,60 € (11.315 € - 3.307,04 €). Za obdobie január až marec 2013 patrila žalobkyni náhrada mzdy vo výške 3.534 € (1.178 € x 3 mesiace), vyplatených jej bolo 992,22 € (330,74 € x 3 mesiace), a takto je patrí ešte rozdiel 2.541,78 € (3.534 € - 992,22 €). Za mesiac apríl od 1.4.2013 do 19.4.2013, t.j. za 19 kalendárnych dní žalobkyni patrila náhrada mzdy vo výške 746,06 € (1.178 € : 30 dní x 19 dní), bola jej vyplatená náhrada vo výške 330,74 €, a teda má ešte nárok za mesiac apríl 2013 na náhradu rozdielu 415,32 €. Celkove za január až apríl 2013 jej takto prislúcha ešte náhrada mzdy vo výške 2.957,10 € (2.541,78 € + 415,32 €). Spolu jej teda priznal náhradu mzdy za obdobie od 1.3.2012 do 19.4.2013 vo výške 10.964,70 € (8.007,60 € + 2.541,78 € + 415,32 €). Po pripočítaní sumy 170,05 € titulom náhrady mzdy za obdobie od 1.5.2010 do 5.5.2010 priznal žalobkyni titulom nevyplatennej náhrady mzdy 11.134,75 € (10.964,70 € + 170,05 €), pričom bol viazaný žalobným návrhom žalobkyne.

5. O úrokoch z omeškania súd rozhodol v zmysle ust. § 1 ods. 4 Zák. práce v spojení s ust. § 517 ods. 1,2 Obč. zák. a § 3 a § 10c/ nar. vl. 87/1995 Z.z..pri

Žalobkyňa si uplatnila úroky z omeškania z náhrady mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru, t.j. počnúc mzdou za mesiac júl 2010 až do apríla 2013, a to tak, že tento úrok z omeškania si uplatnila od 1. dňa mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola splatná mzda, preto súd aj s poukazom na ust. § 129 ods. 1 Zák. práce a § 132 Zák. práce priznal žalobkyni úrok z omeškania v zmysle jej žaloby, t.j. za mesiac júl 2010 od 1.9.2010 až do zaplattenia, atď. a z ostatnej náhrady mzdy za apríl 2013 od 1.6.2013 do zaplattenia. Keďže však medzičasom došlo k plneniu zo strany žalovanej, a to tak, že dňa 13.1.2017 zaplatila žalobkyni 12.497,50 € titulom náhrady mzdy od 6.5.2010 do 30.4.2011 a dňa 12.1.2017 sumu 15.357,30 € titulom náhrady mzdy za obdobie od 1.5.2011 do 30.4.2013 (za máj až december 2011 8 x po 1.058 €, za január a február 2012 2 x po 1.131,50 € a za obdobie od 1.3.2012 do 30.4.2013 14 x po 330,74 €), vyčísliť (kapitalizovala) úroky z omeškania do dňa vyššie vykonaných úhrad, t.j. pokiaľ ide o sumu 12.497,50 € do 12.1.2017 (úhrada vykonaná 13.1.2017) a pokiaľ ide o sumu 15.357,30 € do 11.1.2017 (úhrada vykonaná 12.1.2017) a následne sa domáhala ešte aj zaplattenia úrokov z omeškania z nezaplattennej náhrady mzdy za obdobie od 1.3.2012 do 19.4.2013 (tieto boli priznané výrokom II. rozsudku - poznámka odvolacieho súdu). Kapitalizovaný úrok z omeškania zo sumy 1.054,45 € od 1.9.2010 do 12.1.2017, od 1.10.2010 do 12.1.2017, od 1.11.2010 do 12.1.2017, od 1.12.2010 do 12.1.2017, od 1.1.2011 do 12.1.2017, od 1.2.2011 do 12.1.2017, zo sumy 1.058 € od 1.3.2011 do 12.1.2017, od 1.4.2011 do 12.1.2017, od 1.5.2011 do 12.1.2017 a od 1.6.2011 do 12.1.2017, t.j. z oneskorených úhrad náhrady mzdy od mesiaca júl 2010 do apríla 2011, vychádzajúc z výšky úrokovej sadzby zo sumy splatnej od 1.7.2010 - 9 %, od 13.4.2011 - 9,25 %, od 13.7.2011 - 9,5 %, od 9.11.2011 - 9,25 %, od 14.12.2011 - 9 % a od 11.7.2012 - 8,75 %, predstavuje za vyššie uvedené obdobie 5.712,42 €, ktorý výpočet zo strany súdu nebol stranami sporu rozporovaný (výpočet č.l. 289 spisu).

6. Kapitalizovaný úrok z omeškania zo sumy 1.058 € od 1.7.2011 do 11.1.2017, od 1.8.2011 do 11.1.2017, od 1.9.2011 do 11.1.2017, od 1.10.2011 do 11.1.2017, od 1.11.2011 do 11.1.2017, od 1.12.2011 do 11.1.2017, od 1.1.2012 do 11.1.2017, od 1.2.2012 do 11.1.2017, zo sumy 1.131,50 € od 1.3.2012 do 11.1.2017, od 1.4.2012 do 11.1.2017, zo sumy 330,74 € od 1.5.2012 do 11.1.2017, od 1.6.2012 do 11.1.2017, od 1.7.2012 do 11.1.2017, od 1.8.2012 do 11.1.2017, od 1.9.2012 do 11.1.2017, od 1.10.2012 do 11.1.2017, od 1.11.2012 do 11.1.2017, od 1.12.2012 do 11.1.2017, od 1.1.2013 do 11.1.2017, od 1.2.2013 do 11.1.2017, od 1.3.2013 do 11.1.2017, od 1.4.2013 do 11.1.2017, od 1.5.2013 do 11.1.2017 a od 1.6.2013 do 11.1.2017, vychádzajúc z vyššie uvedených úrokových sadzieb predstavuje podľa výpočtu súdu, ktorý stranami sporu rozporovaný nebol, 6.826,65 € (výpočet na č.l. 290 spisu).

7. Osobitným výrokom súd priznal žalobkyni aj úroky z omeškania z nevyplatennej časti náhrady mzdy za obdobie od 1.3.2012 do 19.4.2013 tak, ako je uvedený vo výroku II. rozsudku, pričom opäť vychádzal zo splatnosti jednotlivých náhrad mzdy od 1. dňa mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola mzda splatná (zo mzdy splatnej v marci 2012 od 1.5.2012 až po náhradu mzdy za mesiac apríl 2013, splatnú 1.6.2013).

8. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1,2 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP, a to samostatne, čo do uplatneného nároku o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a čo do uplatneného nároku na náhradu mzdy. Konštatoval, že žalobkyňa mala v konaní o určenie

neplatnosti skončenia pracovného pomeru plný úspech, preto jej priznal plnú náhradu trov konania o skončenie pracovného pomeru voči žalovanému. V konaní o nároku na náhradu mzdy mala žalobkyňa úspech v rozsahu 90 %, keď jej súdom bola priznaná suma 38.901,50 € a neúspešná bola v rozsahu 4.047,50 € a zavinila aj späťvzatie nároku, preto jej priznal právo na náhradu trov konania o náhradu mzdy v rozsahu 80 %.

9. O povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok vo výške 1.722 € súd rozhodol v súlade s ust. § 2 ods. 2 zákona 71/1992 Zb. a zaviazal na jeho zaplatenie žalovaného, a to podľa pol. 1b sadzobníka súdnych poplatkov vo výške 99,50 € za návrh o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a podľa pol. 1a za návrh na náhradu mzdy vo výške 1.623 €, a to vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa bola oslobodená od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. d/ zákona č. 71/1992 Zb..

10. Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku V., ktorým bola žalobkyni priznaná náhrada trov konania o náhradu mzdy v rozsahu 80 %, v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP a navrhla napadnutý výrok zmeniť tak, že súd jej prizná náhradu trov konania o náhradu mzdy vo výške 93,06 %. V dôvodoch odvolania uviedla, že predmetom konania o náhradu mzdy bola suma 42.739,50 €, pričom súd jej priznal 38.986,55 € (správne 38.989,55 €, t.j. 15.357,30 € + 12.497,50 € + 11.134,75 €), a nie 38.901,50 €, ako to uviedol súd prvej inštancie. Súčasne vytykala súdu, že nezohľadnil tú skutočnosť, že k späťvzatiu žaloby v časti 2.263 € došlo z dôvodu úhrady zo strany žalovaného v septembri 2013, kedy žalobkyni uhradil odchodné. Zastavenie konania tak v časti 2.263 € zavinil žalovaný. Celkový úspech žalobkyne v konaní o náhradu mzdy preto predstavuje 41.252,55 €, čo predstavuje 96,53 % (správne 96,52 %) a keďže úspech žalovaného je vo výške 3,47 % (správne 3,48 %), celkový úspech žalobkyne v konaní o náhradu mzdy predstavuje 93,06 % (správne 93,04 %). Z týchto dôvodov jej patrí náhrada trov konania o náhradu mzdy v rozsahu 93,06 % (správne 93,04 %).

11. Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie aj žalovaný a navrhol rozsudok zmeniť (bez bližšej špecifikácie, ako navrhuje rozhodnúť - poznámka odvolacieho súdu) alebo zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. Vytykal súdu, že rozsudok vychádza z nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia, v dôsledku čoho je rozhodnutie nesprávne a arbitrárne. Uviedol bez bližšieho odôvodnenia, že nesúhlasí s výškou priznanej náhrady mzdy. Vytykal súdu, že sa nevyporiadal s otázkou zníženia náhrady mzdy presahujúcej 12 mesiacov z dôvodu povinnosti žalobkyne preukázať splnenie aktívneho hľadania si zamestnania a nevyporiadal sa ani s tvrdeniami žalovaného o porušení pracovnej disciplíny žalobkyňou, ktoré by mohli mať za následok zníženie náhrady mzdy v neprospech žalovanej. Za nedostatočný považoval odkaz súdu prvej inštancie na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6 CoPr 1/2016 zo dňa 15.11.2016.

12. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. Argumentovala, že žalovaný poukazuje na nesprávne zistenie výšky predpokladaného zárobku, hoci v priebehu konania nerozporoval výšku uplatnenej náhrady mzdy a jej výška bola medzi stranami nesporná, čo nakoniec konštatoval aj súd. Žalovaný v konaní ani netvrdil inú výšku náhrady mzdy než žalobkyňou uplatnenú. K námietke, že súd sa nevysporiadal s otázkou porušenia pracovnej disciplíny žalobkyne a s otázkou potreby zníženia náhrady mzdy nad 12 mesiacov z dôvodu povinnosti preukázania aktívneho hľadania zamestnania žalobkyňa uviedla, že súd sa s týmito námietkami stručne vysporiadal v rámci odseku 10 odôvodnenia rozsudku a navyše z rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6 CoPr 1/2016, odsek 76 odôvodnenia jasne vyplýva, že žalobkyni patrí plná náhrada mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru. Z tohto rozsudku krajského súdu tiež súčasne vyplýva (odseky 65 až 70 odôvodnenia), že ani tvrdené a žalovaným žiadnym spôsobom nepreukázané aktívne nehľadanie si zamestnania zo strany žalobkyne nemá žiaden vplyv na krátenie náhrady mzdy nad 12 mesiacov. Súčasne z odseku 69 odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že údajné porušenie pracovnej disciplíny zo strany žalobkyne je pre toto konanie právne bezvýznamné. Z týchto dôvodov považoval odvolanie za účelové.

13. Ďalšie vyjadrenia v spore neboli podané.

14. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolania žalobkyne a žalovaného ako podané včas oprávnenými osobami (okrem výroku o zastavení konania, proti ktorému žalovaný nie je osobou oprávnenou na podanie odvolania - poznámka odvolacieho súdu) proti rozhodnutiu, proti

ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné a odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

15. Predmetom odvolacieho prieskumu nebol výrok III. o zastavení konania v prevyšujúcej časti, pretože žalovaný nie je osobou oprávnenou na podanie odvolania proti tomuto výroku rozsudku, z ktorého dôvodu odvolací súd odvolanie žalovaného proti tomuto výroku odmietol v zmysle ust. § 386 písm. b/ CSP.

16. Predmetom odvolacieho prieskumu boli všetky ostatné výroky, t.j. vyhovujúce výroky I., II. a súvisiace výroky IV. a V. o trovách konania a VI. o súdnom poplatku.

17. Rozsudok je vo výroku I. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 23.673,82 € a vo výroku II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania tak, ako je tento špecifikovaný vo vyššie uvedenom výroku, vecne správny, preto ho odvolací súd v týchto výrokoch v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

18. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 20. novembra 2018 o 9.55 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202, 2. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 13. novembra 2018 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s ustanoveniami § 378 ods. 1 a § 385 ods. 1 CSP a contrario, pričom právnomu zástupcovi žalobkyne bolo oznámené miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami na základe jeho žiadosti.

19. Žalovaný v odvolaní proti rozsudku vo veci samej uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP, t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

20. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

21. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP (do 30.6.2016 s ust. § 132 O.s.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

22. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP (do 30.6.2016 z ust. § 133 až 135 O.s.p.).

23. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

24. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody vo veci samej (v potvrdenej časti rozsudku) nie sú naplnené.

25. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver a nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok vo vyhovujúcich výrokoch I. a II. ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

26. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku v napadnutej časti, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

27. Žalovaný v odvolaní argumentuje skutočnosťami, ktoré uvádzal už v konaní pred súdom prvej inštancie a ku ktorým už zaujal právny názor aj odvolací súd v rozsudku v tejto prejednávanej veci zo dňa 15.11.2016 č.k. 6 CoPr 1/2016-274 a na ktorých záveroch, pokiaľ ide o dôvody, pre ktoré nie je možné znížiť náhradu mzdy žalobkyne za čas presahujúci 12 mesiacov, odvolací súd zotrváva, keďže po vrátení veci súdu na ďalšie konanie nedošlo k takej zmene skutkového stavu, ktorá by odôvodňovala zmenu vysloveného právneho názoru, ktorým sa dôsledne riadil aj súd prvej inštancie.

28. Záver súdu, že žalobkyňi patrí náhrada mzdy za obdobie od 1.5.2010 do 5.5.2010 titulom prekážok na strane zamestnávateľa vo výške 170,05 € a náhrada mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru za obdobie od 1.3.2012 do 19.4.2013 v plnej výške, pričom v napadnutom rozsudku je priznaných spolu 10.964,70 € titulom rozdielu medzi už skôr priznanou sumou 330,74 € mesačne a sumou žalobkyňi prislúchajúcou, vychádzajúc z jej priemerného mesačného zárobku za rok 2012 - 1.131,50 € a za rok 2013 - 1.178 €, je správny a odvolací súd sa s týmto názorom v celom rozsahu stotožňuje.

29. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku vo veci samej a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uvádza nasledovné.

30. Podstatou odvolacích námietok žalovaného je tvrdenie, že súd pri určení náhrady mzdy vychádzal z nesprávne určeného priemerného mesačného zárobku žalobkyne a nevysporiadal sa s jeho argumentáciou o nevyhnutnosti zníženia náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov z dôvodu nepreukázania žalobkyňou splnenia si povinnosti aktívneho hľadania zamestnania, ako aj z dôvodu, že žalobkyňa sa dopustila porušenia pracovnej disciplíny.

31. K týmto odvolacím námietkam odvolací súd uvádza, že k ustáleniu priemerného zárobku žalobkyne, z ktorého súd vychádzal v konečnom rozhodnutí, došlo na základe zhodných tvrdení sporových strán (§ 151 ods. 1 CSP). Žalovaný žalobkyňou uvádzaný priemerný mesačný zárobok za jednotlivé roky žalovaného obdobia tak, ako z nich vychádzal aj súd prvej inštancie (rok 2010 - 1.054,50 €, rok 2011 - 1.058 €, rok 2012 - 1.131,50 € a rok 2013 - 1.178 €) počas konania nenamietal. Žalovaný dokonca predložil potvrdenie, v zmysle ktorého priemerný mesačný zárobok žalobkyne za rok 2010 predstavoval 1.211 €, pričom žalobkyňa požadovala náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku 1.054,50 € a teda v menšom rozsahu, než bol podľa potvrdenia žalovaného vypočítaný jej priemerný mesačný zárobok. Žalobkyňa pritom od 1.4.2010 už nepracovala, pretože žalovaný jej ani počas výpovednej doby prácu neprideloval, a preto súd priemerný mesačný zárobok ustálil ako priemerný mesačný zárobok, na ktorý by žalobkyňa mala nárok po ukončení neplatne skončeného pracovného pomeru, t.j. podľa posledného pracovného zaradenia žalobkyne, predchádzajúceho výkonu funkcie riaditeľky - funkcie zástupkyne pre ekonomický úsek. Žalovaný pritom ani po čiastočnom zrušení rozsudku a vrátení

veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie takto určený pravdepodobný priemerný mesačný zárobok žalobkyne nespochybňoval.

32. Nedôvodná je preto odvolacia námietka žalovaného, že sú nesprávne skutkové zistenia súdu, pokiaľ ide o určenie priemerného mesačného zárobku žalobkyne. Žalovaný ani v odvolaní sám neuvádza, aká má byť podľa jeho tvrdení správna výška priemerného mesačného zárobku žalobkyne, pričom v konaní predložil potvrdenie o vyššej výške (1.211 €), než z akej vychádzal súd za celé žalované obdobie (najvyššia výška priemerného mesačného zárobku za rok 2013 predstavovala 1.178 €).

33. K dôvodom, pre ktoré žalovaný navrhol znížiť náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov (žalobkyňa si aktívne nehľadala zamestnanie a žalobkyňa sa dopustila porušenia pracovnej disciplíny), sa odvolací súd podrobne vyjadril už vo svojom rozsudku zo dňa 15.11.2016 č.k. 6 CoPr 1/2016-274 a na týchto záveroch zotrúva.

34. Podľa ust. § 79 ods. 1,2 Zákonníka práce ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru. Ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu mzdy zamestnancovi vôbec nepriznať.

35. Po uplynutí lehoty dvanástich mesiacov zníženie alebo nepriznanie náhrady mzdy na žiadosť zamestnávateľa prichádza do úvahy iba výnimočne, ak by výkon práva podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce bol v rozpore s dobrými mravmi, t.j. zásadou vyjadrenou v článku 2 Základných zásad Zákonníka práce, že výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi a nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov.

36. Takýto výklad je ústavne súladný nielen z dôvodu, že chráni hodnotu slobody konania, vyjadrenú v článku 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (v zmysle ktorého každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá), ale aj z dôvodu, že rešpektuje zároveň najvyššobecnějšíu hodnotu právneho štátu, a to hodnotu spravodlivosti. Tejto hodnote zodpovedá poskytnutie ochrany proti bezpráviu a naplnenie všeobecných právnych zásad, podľa ktorých každý je povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania a nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti. To znamená, že § 79 ods. 2 Zákonníka práce nemôže byť aplikovaný takým spôsobom, aby sa tým prakticky negovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi, vyplývajúcej z odseku 1 tohto ustanovenia a aby sa vyplatilo konať protiprávne (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6 Cdo 157/2010 zo dňa 14.9.2011).

37. Ako už bolo vyššie uvedené, náhrada mzdy podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť preto, že mu zamestnávateľ neumožnil vykonávať prácu, na ktorú sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy a ktorú bol aj schopný a ochotný vykonávať, ale má charakter satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý v rozpore s právnymi predpismi neplatne skončil pracovný pomer so zamestnancom.

38. Nepriznanie náhrady mzdy zamestnancovi za obdobie presahujúce 12 mesiacov prichádza do úvahy iba za predpokladu, že uplatnenie nároku zamestnanca na náhradu mzdy až do dňa rozhodnutia súdu o skončení pracovného pomeru, resp. do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci, by bolo zneužitím jeho práva na náhradu mzdy vyplývajúceho z ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce.

39. O takúto situáciu by mohlo ísť, ak by bol zamestnaný u iného zamestnávateľa na mieste zodpovedajúcom jeho kvalifikácii a zdravotnému stavu a dosahoval by tam zárobok porovnateľný so zárobkom zamestnávateľa, ktorý s ním neplatne skončil pracovný pomer alebo mohol by byť takto

zamestnaný a bez vážneho dôvodu túto príležitosť zabezpečiť si príjem zo zamestnania nevyužil, spoliehajúc sa na povinnosť zamestnávateľa nahradiť mu mzdu.

40. Dôkazné bremeno na preukázanie skutočností pre rozhodnutie súdu o znížení, resp. nepriznaní náhrady mzdy spočíva na zamestnávateľovi, ktorý musí preukázať, že sú tu skutočnosti, pre ktoré by priznanie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov bolo v rozpore s dobrými mravmi.

41. Vychádzajúc z vyššie uvedeného nemožno požadovať od žalobkyne preukázanie splnenia povinnosti aktívneho hľadania si zamestnania, lebo zo Zákonníka práce ani z iného právneho predpisu takáto povinnosť žalobkyni nevyplýva.

42. Interpretácia ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce, vychádzajúca z predpokladu povinnosti zamestnanca, s ktorým bol neplatne skončený pracovný pomer, zapojiť sa do práce u iného zamestnávateľa, je v rozpore s uvedeným článkom 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pretože takáto povinnosť neexistuje. Z neexistujúcej povinnosti preto nemožno vyvodzovať pre zamestnanca nepriaznivé dôsledky v podobe zníženia, prípadne nepriznania náhrady mzdy (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6 Cdo 157/2010 zo dňa 14.9.2011).

43. Otázku, prečo sa zamestnanec po neplatnom skončení pracovného pomeru nezapojil do práce, je potrebné posudzovať výlučne z hľadiska článku 2 Základných zásad Zákonníka práce a jeho zapojenie do práce zohľadniť iba z hľadiska, či nešlo o konanie, ktoré je zneužitím jeho práva z pracovnoprávných vzťahov. Ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce teda je potrebné aplikovať takým spôsobom, aby sa tým nenegovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi vyplývajúce z odseku 1 tohto zákonného ustanovenia a aby pre zamestnávateľa nebolo „výhodným“ konať protiprávne, spoliehajúc sa práve na možnosť súdnou cestou dosiahnuť nepriznanie náhrady mzdy.

44. Vychádzajúc z vyššie uvedeného výkladu je zrejmé, že ako dôvod pre zníženie, resp. nepriznanie náhrady mzdy nie je možné uplatňovať konanie alebo správanie žalobkyne, v ktorom žalovaná vidí porušenie pracovnej disciplíny, pričom však tieto neboli sankcionované platným skončením pracovného pomeru. Poukazovanie na opakované porušenie pracovnej disciplíny počas trvania pracovného pomeru, ktoré zamestnávateľ neuplatní ako dôvod pre skončenie pracovného pomeru zákonom predpísaným spôsobom, je pre rozhodovanie o nárokoch z neplatného skončenia pracovného pomeru bez právneho významu. Správny je preto záver súdu prvej inštancie, že žalovanou vytýkané konanie žalobkyne, ktorým došlo k porušeniu dobrých mravov - falšovanie listiny žalobkyňou, jej hrubé správanie na rade rodičov a uzatváranie nevýhodných zmlúv pre žalovanú, mohli byť dôvodom pre skončenie pracovného pomeru, pokiaľ dosiahli zákonom predpísanú intenzitu, avšak nemožno ich uplatniť ako dôvody pre zníženie, resp. nepriznanie náhrady mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru, ktorého neplatnosť zavinila žalovaná.

45. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je preto vecne správne, ak tieto žalovanou namietané dôvody neaplikoval ako dôvody pre nepriznanie, resp. zníženie náhrady mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru po uplynutí 12 mesiacov.

46. Vecne správne rozhodol súd prvej inštancie aj o priznaní úroku z omeškania z náhrady mzdy titulom neplatného skončenia pracovného pomeru z jednotlivých mesačných náhrad mzdy, počnúc mzdou za mesiac júl 2010 až apríl 2013, pričom správne kapitalizoval úrok z omeškania zo súm už vyplatených žalovaným 12.1.2017 (15.357,30 €) a 13.1.2017 (12.497,50 €), pričom výška kapitalizovaného úroku z omeškania určená súdom nebola stranami sporu rozporovaná a správne priznal následne úrok z omeškania od splatnosti jednotlivých mesačných náhrad mzdy až do zaplatenia už len z nezaplatenej časti náhrady mzdy, ktorú priznal týmto napadnutým rozsudkom.

47. Žalovaný v odvolaní spôsob výpočtu kapitalizovaného úroku, ani priznanie ďalšieho úroku z omeškania nenamietal a vo vzťahu k úrokom z omeškania neuviedol žiadne odvolacie námietky.

48. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú aj ďalšie odvolacie námietky žalovaného nedôvodné a nespôsobilé privodiť zmenu rozsudku vo vyhovujúcich výrokoch I. a II.

49. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok vo vyhovujúcich výrokoch I. a II. ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

50. O odmietnutí odvolania žalovaného proti výroku III. rozsudku o zastavení konania v prevyšujúcej časti odvolací súd rozhodol podľa ust. § 386 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

51. V zmysle ust. § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

52. Rozhodnutie o zastavení konania nie je rozhodnutím vydaným v neprospech žalovaného, keďže sa týmto rozhodnutím nezakladá žiadna jeho povinnosť a upúšťa sa od pôvodne žalobou uplatnenej povinnosti. Keďže týmto výrokom bolo rozhodnuté v prospech žalovaného, tento nie je osobou oprávnenou na podanie odvolania proti tomuto výroku rozsudku.

53. Vecne správne rozhodol súd prvej inštancie aj o priznaní nároku na náhradu trov konania o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobkyni v rozsahu 100% proti žalovanému, keďže v konaní o tomto nároku bola v plnom rozsahu úspešná, preto odvolací súd rozsudok aj vo výroku IV. ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

54. Pokiaľ ide o výrok V. rozsudku o priznaní náhrady trov konania o náhradu mzdy žalobkyni v rozsahu 80%, v tejto časti neboli splnené podmienky ani na potvrdenie rozsudku ani na jeho zrušenie, preto odvolací súd v zmysle ust. § 388 CSP zmenil rozsudok tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

55. V zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

56. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

57. Podľa ust. § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

58. Predmetom konania o náhradu mzdy bolo zaplatenie sumy 42.739,50 €. Súd priznal žalobkyni sumu 38.989,55 € (15.357,30 € + 12.497,50 € + 11.134,75 €). Zároveň k späťvzatiu žaloby v časti o 2.263 € došlo z dôvodu úhrady tejto sumy žalovaným v septembri 2013, teda počas konania, a teda zastavenie konania v tejto časti zavinil žalovaný.

59. Keďže žalobkyni bola súdom priznaná suma 38.989,55 € a zastavenie konania v časti o zaplatenie 2.263 € zavinil žalovaný, je potrebné vychádzať zo záveru, že žalobkyňa bola úspešná v rozsahu sumy 41.252,55 € (38.989,55 € + 2.263 €), čo predstavuje 96,52% z celkovo žalovanej sumy 42.739,50 €. Úspech žalobkyne teda predstavuje 96,52%, úspech žalovaného predstavuje 3,48%, teda celkový úspech žalobkyne predstavuje 93,04%, t.j. po zaokrúhlení 93% a v tomto rozsahu jej patrí nárok na náhradu trov konania o náhradu mzdy.

60. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd zmenil výrok V. rozsudku tak, že priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania o náhradu mzdy v rozsahu 93%.

61. Vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobu vo výške 1.722 € na účet súdu prvej inštancie je rozsudok súdu nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, čím došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces, a teda naplneniu namietaného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

62. Súd v odôvodnení rozhodnutia o súdnom poplatku uviedol, že zaviazal žalovaného na zaplatenie súdneho poplatku podľa § 2 ods. 2 zákona 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, keďže žalobkyňa bola oslobodená od súdnych poplatkov a žalovaný bol neúspešný a tento záver súdu je správny. Súdny poplatok určil jednak za konanie o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru podľa položky 1b/ sadzovníka súdnych poplatkov vo výške 99,50 €, čo je taktiež správne a jednak podľa položky a/

vo výške 1.623 €, ktoré určenie výšky však vzhľadom na chýbajúci postup, ako k tomuto záveru súdospel, je nepreskúmateľné.

63. Podľa položky 1a/ sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom do 31.5.2010, t.j. v čase začatia konania (konanie na súde začalo doručením žaloby dňa 26.5.2010), z návrhu na začatie konania, ak nie je ustanovená osobitná sadzba, je súdny poplatok 6%, najmenej 16,50 €. Suma súdom určeného súdneho poplatku 1.623 € má teda predstavovať 6% z ceny predmetu konania, a teda predmetom konania by takto mala byť suma 27.050 € (ak 6% predstavuje suma 1.623 €, 1% je 270,50 € a 100% 27.050 €). Rozsudkami však bolo priznaných žalobkyni celkovo 38.989,55 €.

64. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, nie je zrejmé, prečo súd určil súdny poplatok vychádzajúc zo sumy 27.050 € a vzhľadom na chýbajúce úvahy súdu, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o výške súdneho poplatku za konanie o náhradu mzdy, (ne)správnosť tohto potupu nemohla byť predmetom odvolacieho prieskumu.

65. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd zrušil napadnutý výrok rozsudku, ktorý má povahu uznesenia a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v zmysle § 14 v súčasnosti účinného zákona 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

66. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

67. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná v celom rozsahu, preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu proti neúspešnému žalovanému, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, a to samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník, zohľadňujúc ust. § 251 CSP.

68. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).